По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 65 (10448). Львів, вівторок 24. березня 1925 Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.

Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америю 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Посольська незайманість.

Українським послам Павлові Васильчукові, М. Чучмаєви і С. Козицькому доручено акт обвинувачення за злочини з арт. 129 і 154 к. з., яких вони буцімто допустилися на вічу в Почаєві дня 26. серпня 1926 р. Віче було влаштоване для українських виборців-селян. Прокуратор, домагаючися свого часу видачі названих послів судові, наводив цитати з їхніх промов, які кваліфікуються як злочин. Прокуратор подав і свідків, які чули ті злочинні місця з промов. Вони не тільки їх чули, вони мусіли їх ще й записати, бо прокуратор цитував дословно дотичні місця. Рівенський прокуратор навів аж 8 свідків—самих польських осадників. Ось вони: 1) Мечислав Ольшевскі; 2) Феліція Ярошевска; 3) Маріян Вичковскі; 4) Вацлав Турович; 5) Яніна Ольшевска; 6) Александер Шевчик; 7) Юзеф Котляж і 8) Францішек Ковярж.

Памятний в історії польського парляментаризму день 18. грудня 1924 р. тим, що тоді видано судові не тільки українських послів але й комуністичного посла Ланьцуцкого. Цього останнього заразже арештували і перевезли до перемиської тюрми. Мабуть за інтервенцією Тугута оставили українських послів на волі. Та яка це воля? В порученому акті обвинувачення чорне на білому стоїть: „Обвинувачені є на волі, але під доглядом поліції!“

Чи не краще було би для польської республики, як би їх були таки арештували. Та й для Тугута, що тоді саме рвався до санації „кресів“, було би нині далеко вигіднійше, як би вони сиділи в тюрмі, бо тим своїм жестом він все одно санації „кресів“ не перевів. Нині він вже кооперує знов зі Ст. Грабским, якому не чужа ідея арештування всіх українських послів. Вони під охороною польської конституції і загварантованої нею незайманости в кожний мент і на все готові, як це прекрасно підкреслив посол Васильчук у своїй промові „Це кат,—ми готові!“, виголошеній перед пленумом сойму 18. грудня 1924.

Саме передвчора почався у перемиському суді процес проти посла Ланьцуцкого. Його судять на таємній розправі. Обвинувачений дістає привітні телеграми з Парижа, Льондону, Відня і инших західньо-европейських центрів. Його витають не тільки комуністи, але й англійські ліберали. Факт суду над послом до польського сойму використовує закордонна преса для агітації проти Польщі, для ширення протипольських настроїв. Для оборони посла зголошуються остентаційно адвокати з Парижа, Відня і Льондону. Суд все таки не всі ті зголошення відкинув, бо ось віденського адвоката Розенфельда на розправу допустив на підставі конвенції з Австрією з 1919 р. Розенфельд обвинуваченого боронити не зможе, бо не знає польської мови, але все одно бере в розправі участь очевидячки для демонстрації.

Ось у Варшаві засудили російських емігрантів-учених за те, що вони видали 28 посвідок для молодих своїх товаришів недолі, теж емігрантів про те, що вони покінчили середню школу. Ті посвідки вистарчали для всіх західньо-европейських університетів. Їх там респектували, а в Польщі вони не тільки не мали ніякого практичного значіння, але тих, що їх видавали засудили ще за незаконну видачу таких посвідок. І це діється тоді, коли на заході кожна ґрупа вчених видавала сотки анальоґічних посвідок і ніхто її за те не карав. Це діється тоді, коли ліві і праві польські кола стараються зблизити до російської еміграції від Чернова до Трепова включно. Слушно пише у варшавській „За Свободу“ Д. Філософов з тої нагоди таке:

„А тому на питання, кому може принести це маленьке діло маленьку шкоду слід ясно відповісти, що не російській еміґрації в Польщі. Коли між рос. еміґрацією за кордоном є люде ворожі до Польщі настроєні, то вони одержать новий арґумент для себе, а приятелі Польщі знов будуть примушені сконстатувати сумний факт: ніхто не веде такої антипольської пропаґанди як самі Поляки!“

Мимоходом навели ми цей факт і цитат не тому, що він такий важний.

Так і в даному випадку. В Польщі судять польського посла. Не важне те, що він комуніст. Не важне й те за що його судять. Божкожному ясно, що політичні інтереси комуніста не можуть покриватись ні з інтересами польської буржуазії, ні з інтересами буржуазного польського уряду. В цілій справі важне те, що судять посла і до того польського посла. Французькі комуністи видали проклямацію в якій пишуть таке: „Коли на посла Ланьцуцкого впаде засуд на смерть, то ми пімстимося в такому випадку на польській буржуазії в Парижі“. Комінтерн не спить. Він працює всіми можливими засобами. Та найстрашніший його засіб — не пропаганда. Це новий великий атут для протипольської пропаганди в його руках.

На соймовій буджетовій комісії дня 20. березня говорив жидівський посол Зоммерштайн дослівно таке:

„В касному судівництві розпаношився звичай накладання масових превентійних арештів на політичних проступників. На 1472 політичних вязнів засуджено заледви одну четверту, або, що три четвертини тих вязнів сиділи невинно у слідчій тюрмі, яка деколи тріває два або два і пів року. Політичні слідчі арешти тривають густо-часто довше ніж та кара, яка загрожувала би обвинуваченим на випадок засуду. Щож торкається безсторонних судів, то лишає вона багато до бажання. Багато правди має в собі промова п. Вітоса, який на засіданню соймуму говорив: „В останніх часах повітрена в судах розвал всякої справедливости. Повалено віру в обєктивність судів. Так то виглядає, що суди істнують для політичних партій а не для громадян. Буква закона нікого не обходить але не інтересує“. Не зважаючи на семий рік независимости досвідні суди й на далі функціонують на терені цілої держави. І можна навести цілу статистику засудів і їх виконання навіть на малолітних і ніколи не караних. А деколи вже по екзекуції повисає над засудом смерти і його виконанням знак запиту, над розвязкою якого ніхто не ломить собі голови бо страчений лежить в гробі... Суд не сміє бути знарядцем політики. Прищеплювання царських методів не лицює духові демократичної республики. Як у царській Росії конструються в нас процеси, провокації, проводиться масові арешти, прововікаєть свідоцтво з метою шукання та комбінування доказів на провину“.

В. М.

У новій поженевській атмосфері.

Невдоволена Англія. — Назад до Парижа. — Льондон і Женева. — Пляни у Вашингтоні. — Чи нові перспективи?

Покищо лише Англійці вдоволені останньою сесією Ліги Націй. „Таймс“ дає навіть заголовок своїй вступній статті: „Корисна праця в Женеві“. Користь девятиденних міжнародніх дебат у тім, що засовано неґативне становище Англії до мирового протоколу, який став би засновком нових непорозумінь. „Отверта вентиляція дипльоматичних труднощів є одною з першорядних функцій Ліги, а прилюдність одним з її наймогутнійших засобів“ — каже авторитетний англійський орган.

Англійський уряд покористувався цими засобами і Чемберлен вернувся до Парижа, щоби продовжувати розмову з французьким премієром, в якій взяв також участь чеський міністр закордонних справ Бенеш. Відомо було завдалегідь, що згадані дипльомати не мають вирішувати великих проблем сучасного менту. Вони мали лише зясувати нову ситуацію витворену останніми женевськими постановами та настроями. У головній справі: всеевропейської забезпеки — настрої грають нині більшу ролю як постанови. Не диво, що дипльоматична виміна гадок між представниками трьох держав, наділених великим критичним хистом, мусіла обмежитись до загальників про найщирійші бажання згодитись між собою і погодити всіх инших.

Можна сумніватись, чи враження Чемберлена привезені з Женеви змінять у чімнебудь напрямну англійської політики. Вона рахує на атмосферу змінних настроїв в инших державах, ставши рішуче на становищі реального посередництва між ворогуючими державами. Вона жде на вступ Німеччини до Ліги як на один з перших моментів такої спроби погодження держав. Одночасно англійське прихильне становище до плянів конференції розаброєння, яку хоче скликати американський президент Кулідж, кидають нове світло на ролю Англії у праці замирення світа.

У Вашингтоні говорять про таку конференцію вже більше року. „Назва „роззброєння“ є відносно неї настільки неточна, що тут діло йде на разі про обмеження істну-

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie. Pr. 20/25 W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo“ Nr. 60 (10.4?8) z dnia 18. III. 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Znużdowane selo“ a) między słowami: zakonodawstwo... a: ciny, b) propinyłasia... a: selo musiło, c) zdegenerowalasia... a: Nawedeni. 2) „Na bystrych chwylach polityky“ a) między słowami: hrizniiaz... a: Prytcaw, b) kordoniw... a: jak Skrzyński, c) Polszcz... a: ne chocze zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) u. k. ad 1) 2) b) c) występku z art. z 17.XII. 1862 Nr. §.63 ustaw. co do wstępu und 2) a) uznał dokonaną w dniu 17. marca 1924 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenia całego nakładu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów dnia 19. marca 1925.

Hawel.

Зразкові інспектори.

Ревні і сумлінні інспектори та їх кривда. — Наша оборона. — Корисні для Українців і некорисні для Поляків закони. — „Кресовий" обер-куратор. — Репресійні засоби на баранчиків божих. — „Pereat mundus, fiat iustitia".

„Слово Польске" з 22. ц. м. подає телефоном від власного кореспондента з Варшави під фасцинуючим написом: „Шкільні інспектори покривджені за виконування язикового закону" таку інформацію:

„Посли М. Прушиньскі, Корнецкі, Заморскі і тов. зі ЗЛН. (Звйонзек людово-народови) внесли інтерпеляцію до міністрів освіти і внутр. справ в такій справі:

Шкільні інспектори в східних воєвідствах забралися ревно й сумлінно до виконування закону з 31. липня 1924 про викладову мову у всенародних школах на основі інструкцій вищої шкільної влади. При тому поступаючи з безоглядною справедливістю, не кривдячи Українців (Rusinów), для яких той закон корисніший, як для Поляків, стараються узгляднити теж слушні культурні потреби польського населення.

За ту чесну працю стрінула інспекторів зовсім неуспрaведлива кривда. А саме в наслідок безпідставних обвинувачень українських агітаторів, розпочато доходження проти інспекторів, а навіть завішено їх в урядуванні. В останніх днях мало місце завішення в чинностях шкільних інспекторів на підставі слідства, переведеного міністерством внутрішніх справ. В той спосіб скривджено інспекторів Беньовского з Рудок і Гавпта із Жовкви, а мабуть грозить це й иншим інспекторам".

Супроти того інтерпелянти протиставляться тому, щоби міністерство внутр. справ вмішувалося в шкільні справи, щоби їх полагоджувано з поминенням шкільних властей другої інстанції (куратора Собіньского, Янеллього і ин.), бо це „вводить повну деморалізацію до шкільної адміністрації". Вкінці інтерпелянти домагаються повної сатисфакції для покривджених інспекторів.

Отже через цілу інтерпеляцію червоною ниткою тягнеться **кривда** зразкових, ревних і сумлінних інспекторів, кривда за реалізацію закону. Прецінь раз приходиться говорити не лише про українські кривди, але й про польські. І хто скривдив тих баранчиків божих? Не гайдамаки, не гакатисти, не большевики, тільки вищі польські власти, і то важко покривдили їх за виконування язикового закону. Але щастя, що за ними побивається М. Прушиньскі, член великого соймового клюбу. Ми вже хотіли протестувати проти насильства, заподіяного на зразкових інспекторах, але в цьому виручив нас ЗЛН. Тому можемо бути спокійні, довіряючи безоглядній справедливости, в переконанні, що те „завішення в урядуванні" є тільки „страхи на Ляхи", отже що покривдженим інспекторам навіть волос з голови не впаде за їх ревну і сумлінну працю.

Та в самій інтерпеляції є кілька квіток, які обезцінюють і самих інтерпелянтів, і боронених ними, а важко покривджених інспекторів. А саме такі безсторонні і гуманні польські діячі, як Прушиньскі і Заморскі запевнюють сойм, міністрів і цілий світ, що новий шкільний закон є корисніший для Українців, як для Поляків. Не будемо приводити відповідних постанов закону з 31. липня 1924, ані виконавчого розпорядку до нього, бо наші читачі вже мали час і нагоду познайомитися з цими великодушними подарунками, та все таки дещо дивним є, що за тими знаменитими законами голосували всі **польські** соймові фракції проти розпучливого спротиву Українців. Дивне є й те, що за тим „кориснішим для Українців" законом розпинався й сам я. Прушиньскі. Отже в першу чергу польська публична опінія повинна потягнути до відповідальности ЗЛН. з Ґрабским, Прушиньским і Заморским за шкідливе ділання на некористь польського народу всупереч польським інтересам.

Одначе можна допустити й таку можливість, що вшехпольські ватажки є типу „mądry Polak po szkodzie". Спершу ухвалили некорисний для себе, а незвичайно корисний для Українців закон, а тепер волося виривають собі з голови, жалкують своїх „ідеалістичних" поривів і роблять все можливе, щоби направити лихо. Так воно справді й є. От що з цього приводу підносить інтерпеляція Українського Соймового Клюбу з 6. ц. м. до міністрів освіти і внутр. справ:

„На території Сх. Галичини поруч державних шкільних властей істнує ще инша влада, яка має **рішаючий вплив** на поведінку державних шкільних властей. Тією владою є **народові організації** з пос. М. Прушиньским на чолі. Цей останній видає **обіжники до шкільних інспекторів**, ек взивають інспекторів насилувати права українського населення на полі шкільництва. Зміст тих обіжників п. Прушиньского був оголошений в соціялістичній, варшавській і львівській, пресі. Хотячи унеможливити українському населенню використання признаних йому шкільним законом з 31. липня 1924 прав, помістив тойже Прушиньскі в „Сл. Пол." кілька статтей, в яких взиває шкільних інспекторів унеможливити українському населенню використання згаданих шкільних законів. Посів п. Прушиньского видає багаті плоди. Шкільні інспектори всупереч постановам обовязуючих законів насилують їх і хотять унеможливити здійснення тих законів у відношенні до українського населення".

Так представляється інспекторська ревність і сумлінність під диктатом пос. М. Прушиньского. А „мудрим по шкоді" став М. Прушиньскі, фактичний презес „Звйонзк-у орґан. народових" і керманич шкільної політики на „кресах" таки після ухвалення язикових законів, а особливо після оголошення знаменитого виконавчого розпорядку до шкільного закону. Він не лише відбував спеціяльні наради з інспекторами, не лише інструував їх обіжниками, але й писав прилюдно і безкарно в „Сл. Пол." ще в лютім ц. р. (ч. 45 з 15. лютого):

„Супроти досі нечуваної мирної (польської — Ред.) акції за використанням шкільного закону, треба, щоби головно шкільні інспектори, які не беруть найменшої (?!) участи в спробах польщення школи і відсахно відбивають від инших своїх товаришів, справді заправцьованих і дільчих інспекторів (в польщенні української школи. — Ред.), твохи застановилися над обовязками, що на них тяжать. Польська суспільність даного повіту повинна помогти в праці, а одночасно **мусить найти репресійні засоби на випадок каригідної бездiяльности і зажадати інтервенції вищих властей**".

Треба обєктивно признати, що шкільні інспектори не хотіли наражуватися на „репресійні засоби" польської суспільности, але одностайно почали ревно й сумлінно під диктатом пос. М. Прушиньского ломити обовязуючі закони. І так, як ми вже зазначували, тепер „завішений в урядуванні" рудецький інспектор Беньовскі заявив на сесії громадських писарів 3. ц. м., що слід вимагати остемплювання декларацій по 30 сот. Крім того заявив, що не буде приймати декларацій про школи, в яких є українська мова навчання. Про українських священиків висловився він на сесії війтів: „Popi nie mają co robić i agitują wśród ludności za wnoszeniem deklaracyj". Знову ж жовківський інспектор Гавпт просто не приймає декларацій, виповнених по українськи. Не краще списуються шкільні інспектори в Перемишлі Фішер), в Коломиї (Бяловонс), в Старім Самборі (Соколовскі) і ин.

Всі ці надужиття, інспіровані М. Прушиньским, є нічим иншим, тільки „узгляднюванням слушних культурних потреб польського населення".

Так представляється ревність, сумлінність, справедливість і инші евангельські прикмети „кресових" шкільних інспекторів, невинно покривджених „в наслідок обвинувачень українських агітаторів". Ясно, що на сторожі закону стоїть Прушиньскі, Беньовскі, Гавпт, Фішер, Соколовскі і инші вшехпольські діячі, а не „українські агітатори". Тому дивує нас, що М. Прушиньскі аж шляхом інтерпеляції шукає сатисфакції для покривджених, замісць випробованої і скороченої процедури. „Українських агітаторів" слід

ючого збройного стану поодиноких держав, до можливих меж. Президент Злучених Держав дасть почин до такої конференції щойно тоді, коли зусилля Ліги Націй у данім напрямку виявляться даремними. Речинець такої конференції був призначений на липень, у сподіванні, щодо цього часу буде ратифікований женевський протокол; вона відпала у цім часі в наслідок передання долі протоколу щойно на вересневу сесію Ліги Націй.

Факт, що Кулідж уживає заходів до скликання такої конференції у нинішний мент вказує найкраще на те, що Америка не вірить у справність Ліги Націй. Льондон іде на руку Вашингтонові. У такій конференції мали би спершу взяти участь уряди Льондону, Парижа, Риму та Токіо. Кулідж мав уже виготовити програму з новим державним секретарем Кельоґом і мав навіть дійти до порозуміння з головою сенатської комісії для зовнішних зносин — Борагом. Американський уряд є гадки, що перша вашингтонська конференція скінчилась невдачею тому, що не в силі була відповідно обмежити воєнної фльоти. Нова конференція мала би торкнутись сухопутних сил і воздушних. Льондонський „Дейлі Телеґреф" з 17-го ц. м. каже, що згадана конференція вплине невідхильно на найблизчі розмови союзних держав, а „Дейлі Нюз", що Злучені Держави будуть впливати на Францію в напрямку обмеження зброєнь.

Ясно, що коли Анґлія та Злучені Держави ввійдуть у союз оснований на взаємнім гарантійнім пакті — в європейській політиці вирине новий момент, який заважить на зясуванні нинішної неясної атмосфери. Анґлія не маючи змоги змінити европейської політики у нутрі, хто зна, чи не схоче вплинути на неї зовні.

М. ВОЗНЯК. 12)

Шевченко й княжна Рєпніна.

Раз увечері по чаю він сказав мені, що хотів би поговорити зо мною на самоті. Я пішла з ним у велику вітальню. Й тут мій милий Шевченко, такий добрий і сердечний, що, здавалосяб, ніхто не важивсяб завдати йому біль, оповів мені страшенну обраву, що її наніс йому лист цього фальшивого друга, й оповідаючи, плакав із болю. Бачити мущину, як плаче, зокрема коли гаряче любиш його, почувати, що його понизили, — це дуже болюче; я не знала, що сказати, що зробити, щоби потішити його; я пригорнула його голову до моїх грудей, обняла його, поцілувала його руку, цілувалаб його ноги. Я хотіла йому доказати, що коли найшовся негідник, котрий замісць того, щоб сумувати над таким страшенним положенням речей і раділи, гордитися й почувати себе щасливим, бачучи, що геніяльний син його рідної країни визволився від цього сорому, ставить йому його в провину, то є істота, що ставить благородні почування й святий огонь вище випадкових обставин народження. Мені вдалося успокоїти його. Він звеселився й оживився, переходячи з дивною легкістю від суму до веселости. Найближчого дня він віріхав, був неприсутним півтретя дня й вернувся, хоча крім мене ніхто не ждав, що він так швидко вернеться. Я розмовляла з ним кілька разів, причім щораз більше виходив наверх мій потяг до нього; він відповідав мені завжди теплим почуванням, але пристрастним ніколи. Глафира зо своїми двома братовими відїхала відвідати своїх тіток, сестер її батька, що жили близько Полтави; вона була відсутна більше місяця. Мене розстроїв її відїзд; Шевченко, що був при її відїзді й бачив мій сум, зостався, як здається, цілком байдужим; Капніст на його місці сказав би мені приятельське слово. Два дні він був мовчазним і холодним, хоч я проводила з ним сливе увесь день тому, що він працював у малярні Глафири над портретами дітей мого брата, а я займала їх, щоб вони сиділи тихо. Одначе останні три дні його перебування він був сердечний, по братньому ніжний і добрий. Нарешті настав день і час його відїзду. Я зо сльозами кинулася йому на шию, перехрестила йому чоло й він вибіг із кімнати. Від того часу я мала від нього один лист, котрий привіз Капніста в лютім, але котрий я розумію инакше: це — не любовний лист; в цім листі він називає мене сестрою й правда, говорить мені „ти", але цей лист не треба оцінювати так, як колиб його написав мені якийнебудь кавалер. Шевченко — дитя природи й не має жадного виображення про те, що випадає; одначе у нього багато такту, доброти й пошани до всього святого, тому він з усіма чемний, повний пошани для старших і всі його люблять. Навіть мама, що так мало знає його, дуже симпатизує з ним, а батько навіть любить його.

„Він відїхав від нас 10. січня. Після того він іще цілий місяць прожив у наших місцевостях, але до нас більше не заїздив; чи це легкодушність, чи делікатність, я не знаю. Тепер він у Петербурзі в Академії мистецтв.

„Така моя історія. Тепер я повинна вам сказати, що Капніст переконаний, що я кохаю його й що я втратила голову. Яж дуже привязана до нього й не перечу, що колиб я бачила з його боку кохання, я може відповілаб йому пристрастно, але що я ніодної мінути не моглa помилятися щодо цього, то я зараз віддала цьому почуванню місце серед тих, котрі очищуються зреченням, і мені ні трохи не довелось би робити собі докір за нього, колиб я не повинна була признатися, що воно за дуже захопило мене так, що я забула мою Біблію, стала млява й недбала в молитвах і далеко менше строга в моїм читанні, а потім холодна й якийсь час так забийчо настроєна, що мені здавалося — я втратила віру. Капніст просив мене написати вам; я відповіла йому, не можу, я зопсована. „Це слово доказує вам, — запримітив він, — що те, що відбувається в вас, погане". В тім самім часі, коли я так була зайнята Шевченком і так хвилювалася ізза нього, мене мучили ще ріжні речі, що їх правдоподібно я лекше переносилаб, колиб моя душа була ближче до Бога. Я дуже страждала, й Капніст був такий добрий, як я не можу й оповісти".

З дальшого тексту листу княжни Рєпніної до Шарля Ейнара треба згадати про те, що княжна в тайні держала свою історію з Шевченком перед матірю. „Мама нічого не знає — писала вона — про подробиці моєї історії з Шевченком: цієї радости я позбавлена. Мама не розуміє мене, й Капніст радив не оповідати їй про це все; вона розстроїласяб тому, що вона пішлаб у своїх здогадах ще значно дальше ніж Капніст".

Стільки про відносини княжни Рєпніної до Шевченка в листі до Ейнара.

(Продовження буде.)

засадити в тюрму за „антипаньствове давдання" в імя принціпу, pereat mundus, fiat justitia", бо тільки тим способом можна дати відповідну сатисфакцію покривдженим інспекторам. Б. Б.

Шкільний плебісцит.

Повіт Городок Ягайлонський.

Шк. інспектор, накази війтів й поліція.

1) Шкільний інспектор Уольт відмовився потверджувати написи щодо внесених декларацій. Коли 12. березня ц. р. явилися в канцелярії інспектора Іван Горбаль з Зелева і Іван Ковалів зі Страдча та просили його печатки на остемпльованім написі, він відмовився, а замісць того став списувати з ними протокол, допитуючи, звідки взяли декларації, якої школи хочуть, а коли громадяне відповіли, що „руської", тоді накинувся на них лайкою, що вони не хочуть, аби діти вчилися по польськи. Селяне, не розуміючи як слід підступних допитів інспектора, казали, що хотять, щоби їх діти вчилися і по польськи, тоді інспектор став списувати протокол, що громадяне Зелева і Страдча хочуть польсько українськоі школи. Все те робив інсперктор в тій ціли, щоби на основі заяв чи відповідей селян міг уневажнити декларації.

2) Урядники канцелярії інспектора Уольта шикують громадян, що приходять з деклераціями, так щоби знеохотити їх чи застрашити. Коли дня 10. III. ц. р. явився в канцелярії селянин Иосиф Гнип, 50-літній поважний громадянин зі Жорниськ, городецького повіту, і домагався потвердження остемпльованого напису — урядник Соболевскі відмовив цього. Коли п. Гнип обставав при домаганню, показуючи, що перед хвилею одержав таку посвідку з печаткою в старостві на доказ внесення подання зі зголошенням загальних зборів читальні „Просвіти", тоді двайцятькількалітний урядник підвисшеним голосом почав кричати: „kto ciebie to nauczył", а отворивши двері канцелярії кричав: „marsz mi stąd" — „Ja cię każę w tej chwili zamknąć, ty łesiak". Гнип, лякаючися, що прийде до бійки, вийшов, так і не діставши того, за чим прийшов.

Вічевий рух.

Повіт Борщів.

Дня 28. лютого ц. р. відбулося в Борщеві повітове віче в справі шкільного плебісциту. По рефераті адв. д-ра Лучка і дискусії рішено, що в кожній громаді твориться негайно комітет батьків, до якого обовязково входять місцеві парохи. Цей комітет має до 15. березня перевести цілу акцію, а з окрема припильнувати, щоби всі батьки українських дітей в шкільнім віці виповнили декларації і підписали їх в громадськім уряді. Плебісцитова акція в повіті є в повнім ході. Староство в Борщеві видало дня 6. березня ц. р. обіжник до всіх громадських урядів з поясненням, що ті є обовязані удостовіряти підписи батьків на деклараціях і не вільно їм за те побирати ніяких оплат.

Комарно.

Дня 23. ц. м. год. 2. пополудні відбулося в салі Тов-а Задаткового в Комарні віче в справі шкільного плебісциту. На віче прибуло багато селян, не оглядаючися на погану погоду, з виімком трьох найдальше положених. Зі священиків явився всього один о. Давидович з Поріча, який проводив віччу. Віче отворив д-р Осип Утриско канд. адвокат. в Комарні. Реферат про дотичний закон і спосіб використання його виголосив п. Гр. Тершаковець з Яснович. В дискусії забирало голос кількох промовців. Всі справи шкільного плебісциту полагоджує шкільний комітет, котрий має свій осідок в домі Товариства Задаткового в Комарні. Всі заінтересовані повинні туди звертатися.

На соймовій арені.

Від імени Української Парляментарної Репрезентації зголошено в останніх днях слідуючі інтерпеляції:

I. В сенаті:

1. Сенатора Л. Марковича і тов. до міністра внутрішніх справ і освіти в справі систематичного саботування адміністративними органами шкільного закону та виконавчого розпорядку до нього. В селі Межиріче, здолбунівського повіту, управитель школи тероризує дітей і населення в той спосіб, що грозить грошевими карами за підписування декларацій. Війт грозить судовими карами.

2. Тогож сенатора до міністра внутрішніх справ і освіти в справі використовування шкільних дітей села Ляхів, здолбунівського повіту до полошення дичини в часі ловів.

II. В соймі:

3. Посла С. Хрущького і тов. до голови Ради міністрів, до міністра військових справ і міністра скарбу в справі невиплачування службових поборів б. емеритованому майорові австрійських військ Ст. Бриковичові.

4. Тогож посла і тов. до міністра внутрішніх справ у справі побиття та знущання над громадянином села Літави Павлом Церкевичом. Побоїв і знущання допустилася державна поліція в Здолбунові.

5. Тогож посла і тов. до міністра внутрішніх справ і освіти в справі заборони львівською дирекцією поліції збірок на УПТ. в сумі 1 проц. а 2 проц. від місячного доходу кожного Українця. Проти заборони УПТ. внесло рекурс, який досі не полагоджений. В той самий час польське „Towarzystwo Szkoły Ludowej" збирає податок на приватні польські школи навіть від українських учителів.

6. Тогож посла і тов. до міністра освіти і голови Ради міністрів у справі заборони називати мову українського народу українською а також в справі неправної заборони вести у приватних українських школах кореспонденцію, шкільні книжки, протоколи педагогічних засідань українською мовою.

7. Тогож посла і тов. до міністра внутрішніх справ у справі незаконного відібрання чортківською поліцією заколядованих на рідну школу 157 золотих від чортківських українських дітей.

8. Тогож посла до міністра справедливости в справі конфіскати 5. числа львівської газети „Українське слово" за кілька уступів зі статті „Непрактична робота".

9. Тогож посла і тов. до міністра внутрішніх справ і освіти в справі незаконних надуживань польської адміністративної влади при вношенню українським населенням декларацій за українською школою у повітах Любомль, Перемишль і Дубно.

10. Тогож посла до міністра внутрішніх справ і міністра освіти в справі незаконної відмови війтів леґалізувати підписи на шкільних деклараціях у Миколаєві, Доброшині Козівці (пов. Тернопіль), Жеребках королівських (пов. Скалат), в Поморянах і Нестюках (пов. Зборів), Палагичах (пов. Товмач), Межиріччу і Новомалині (пов. Острів), в Рудках, Татарові і Комарні.

11. Тогож посла до тих самих міністрів у справі протизаконного нехтування шкільного закону і виконавчого розпорядку до нього в Чорткові та Чортківщині.

12. Тогож посла до міністра освіти в справі систематичного вживання шкільних саль у Боремлю, дубенського повіту на вистави і забави з танцями польським гуртком сільської молоді.

13. Тогож посла і тов. до міністра внутрішніх справ і освіти про арештування громадянина м. Торговиці пов. Дубно Кості Тація за те, що писав декларації для родичів українських дітей шкільного віку та в справі насилування шкільного закону війтами та державною поліцією дубенського повіту.

14. Посла С. Назарука і тов. до міністра внутрішніх справ у справі ломання 108 арт. польської конституції органами державної поліції в Здолбунові.

15. Посла Чучмая і тов. до міністра війни у справі арештування ще в 1920 р. Олександра Стрільчука в Садах, дубенського повіту органами II. відділу польського ґенерального штабу.

16. Тогож посла до тогож міністра в справі невластивої децизії головної реквізиційної комісії про предмет відшкодування, належного громадянинові села Погорільці, дубенського повіту Василеві Солтисові за реквізицію коней, возів і упряжі.

17. Тогож посла до міністра внутрішніх справ і публичних робіт у справі нарушування та ломання повітовим староством у Дубні правних приписів відносно державної допомоги на відбудову будинків, знищених або ушкоджених наслідком воєнних подій.

18. Посла Приступи (з комуністичної фракції) і тов. до міністра внутрішніх справ і освіти в справі переслідування українського шкільництва.

19. Тогож посла до міністра внутрішніх справ у справі масових арештувань серед працюючого сільського населення у володавському повіті та в справі катування командантом поліції Мищенка, Туриниця і иньших селян.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Кресовий комітет.

22. III. на засіданні Ради мін. розглядали статут ділання кресового комітету для справ сх. воєвідств. Вибрано комісію мін. військових і і загр. справ, зем. реформи, просвіти. Комісія усталила 23. III. обсяг ділання кр. комітету й внесення предложить на вечірному засіданні Ради мін. до акцептування. Тугут брав участь у нарадах, хоч офіціяльно не відкликав димісії.

Ст. Ґрабскі мін. просвіти.

Проф. Стан. Ґрабского іменують мін. просвіти 25. III.

Анґлія за зміною польських границь.

„Еко д' Парі" пише, що англ. мін. загр. справ дальше є за тим, щоби Польща обговорювала з Німеччиною справу сх. границь. „Еко д' Парі" додає, що вислідом цього булоб зльокалізування нарад. Польщу ізолювали би й позбавили би її поперття Франції й м. антанти, бо їх усунулося би від дискусії. „Праґер Пр." звідомляє, що Анґлія не гадає брати на себе нових ґарантій сх. границь. „Paris de Midi" звідомляє, що Бенеш заявив, що не вірить у війну. Вона скінчилася би загальним більшовизмом. Б. хоче перестудіювати німецьке предложення, бо бажає дійти до якогось висліду.

Похід Туреччини на Ірак.

Султан Вагабітів Ібн Саід задумує обсадити Мосуль, колиб С. Народів признав цей округ Іракови. „Шік. Тр." звідомляє, що Туреччина зібрала на границі Мосуля 78.000 війська і ще концентрує. Французькі залізниці привозять із Сирії зброю й муніцію. Туреччина спільно з Вагабітами помаширує на Ірак при помочі СРСР.

Землетрус.

З Шангаю звідомляють, що півн.-зах. провінцію Ганьсу навістив страшний землетрус. Місто Телісу (80000 мешк.) знищене зовсім. Числа вбитих годі ствердити. Ранених тисячі.

Літвінов заст. Чічеріна.

Чічерін передав Літвінову керовництво комісаріяту загр. справ. Уважають це побідою радик. напрямку. „Н. Вр. Журн." звідомляє, що Ч. перемучений наслідком довгої подорожі до Тифлісу, Закавказії й Вірменії й до часу як він верне до здоровля, заступає його Літвінов

Анґл.-франц. порозуміння.

„Пті Парізієн" звідомляє, що Анґлія волить опертися на німецьких предложеннях, як висувати нові пропозиції. Франція й Анґлія погоджуються вже навіть, що п'сля порозуміння з союзниками, можна буде зачати дискусію над заключенням ґарант. пакту з Німеччиною, навіть ще перед її вступленням до С. Н. Франц. мін. загр. сп. сподіється полагодити нім.-польські трудноші, але навіть, колиб це не вдалося, прийняла би Франція зах. ґарант. пакт.

Наслідник Керзона.

„Н. Вр. Тгт." звідомляє з Льондону, що наслідником льорда Керзона в кабінеті буде льорд Сельсбері.

На переломі.

Кінець целібатщини?

Справа целібатщини, яка так ненадійно, зі здвоєною силою вирнула на горизонті нашого життя, викликала одностайний відрух і відпір всього громадянства та завершилася виступленням питомців з духовної семинарії в Перемишлі й Станиславові.

Над справою насильного целібату довгий час вагоміла якась чорна хмара неясности й поплутаности. Важко було найбільш безсторонній людині, безпристрастній, що до всіх справ і подій, ставиться без упереджень, зрозуміти, чому саме українсько-католицькі владики затіяли целібатну реформу в час для нашого громадянства крайно непригожий, в добу важкого лихоліття? Аж в останньому часі без вагань і сумнівів маємо право твердити, що це затія Риму, опанованого тепер ворожими нам чинниками. Як в р. 1891 папський делеґат Чяска за всяку ціну піддержував целібатні пляни, руководжений „невидимою рукою", так і тепер та невтомна рука працює на нашу некорисгь. Рим в категоричній формі зажадав здійснення примусового целібату, покликуючись на успіхи під тим оглядом, осягнені станиславівським владикою.

Папський делеґат Дженокі, який тут удавав зі себе великого приятеля Українців, теж відіграв чималу ролю в целібатній затії. Рим зробив натиск на українсько-католицьких єпископів і в порядку дисципліни зажадав від них безумовного здійснення целібатних плянів.

Та одностайна й однозгідна постава всього громадянства переконала авторів й ініціяторів целібатщини, що українське духовенство не може бути тереном довільних експериментацій. Саме тепер відбувається збирання підписів на протестуючий меморіял до Риму, який остаточно повинен погребати пляни про примусовий і загальний целібат.

Як нас інформують з достовірного джерела, митр. о. А. Шептицький признав несвоєчасність, а тим самим і шкідливість примусового целібату та заявив готовість і потребу підтримки в папській курії громадського меморіялу. З того самого джерела повідомляють нас, що митрополит покликав до свячень всіх укінчених жонатих богословів, яких у львівській дієцезії було найбільше (70). Таким чином о. митрополит всецїло перехилився на сторону громадянства. Є всі дані сподіватися, що це своє становище з повною послідовністю обстоюватиме о. митрополит і перед Ватиканом.

Витаємо цей важний, глибоко продуманий, згідний з громадськими інтенціями крок о. митрополита в глибокому пересвідченні, що й станиславівський та перемиський владика вступлять в сліди керманича галицької, української католицької провінції. Таким вирішенням справи оба владики засвідчать наглядно, що є синами народу та що разом з о. митрополитом вміють відчувати громадські настрої й поступати по лінії національного інтересу.

НОВИНКИ.

— **Почтові складанки розсилаємо з нинішним числом, та просимо П. Т. передплатників негайно відновляти передплату тому, що маніпуляція почтова тревае тепер доволі довго. Просимо дуже зараз висилати гроші, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплата на місяць квітень 4·20 зол. — Трамісячних передплатників з новою просимо з передплатою переслати ще 0·60 зол. За границею рівновартість 1 зол. на поручену посилку I-го тому Спогадів Чикаленка, які висилаємо вже цього тиждня.**

— **Конфіската.** Вчорашне число нашого часопису сконфісковано за кілька ряд

ків у статті „Шкільний плебісцит“, за наскрізь ліричну увагу у статейці про збори Пражського Т-ва у Празі в честь Масарика і за дві новинки.

— **Пашпортові трудноці.** Число тих, що виїзжають за кордон, щораз збільшуєтся. У звязку з цим фактом, мініство внутр. справ доручило воєвідствам суворійше ставитись до тих, що стараються за пашпорт. Уловини властивого стану в розглядненні пашпортових прохань грають ролю лише при пашпортах, що домагаєтся поревізії, а не при особах, що виїзжають за кордон для студій.

— **Мов на Кавказі.** У ранціаськім повіті зловлено банду опришків, складену з чотирох людей, які на протязі кількох літ грабували, крали та вбивали людей. Головою її є якийсь Гураль — мистець свого діла, якому на раз доказали „лише“ 18 грабунків.

— **Заборонена полоса.** При дискусії над заведенням трьох прикордонних полос, підлеглих спеціяльному виїмковому станові, що мав би дати запоруку безпеки „кресів“, білоруський посол Тарашкевич звернув увагу на деякі курйози законопроекту. І так полоса, на якій не буде вільно живій душі мешкати і яка призначена лише для стороження, обіймає не менше й не більше як 20000 км², себто по величині є рівна півній Бельгії! Цікаво, що подумають собі бельгійські — та їх побратими: французькі дипльомати, коли прочитають про такий територіяльний пересїкт польського уряду.

— **Однозолотові банкноти** будуть замінені однозолотовими монетами. Невідомо лише, з якого матеріялу буде це золото, зате відомо, що з золота воно не буде.

— **Клясичний свідок.** Фактичним спрвником смерти Дітріха і Соломчики, розстріляних за заговір на львівську пороховню, був Маріян Цховскі, підозріле індивідуум, який виступав тоді на доразовому суді як коронний свідок поліції. Позавчора закінчилася розправа проти того самого Маріяна Цховского, як проти нотаріяльного — злодія. Його засудили на 3 роки тяжкої вязниці.

— **До філій і кружків Т-ва „Учительська Громада“.** На днях розсилається „Українська Школа“, журнал Т-ва „Учительської Громади“. Взивається всі філії і кружки звідомити негайно Головний Виділ, яку кількість примірників належить вислати для кожної філії і кружка для їхніх членів. Річна передплата 12 зол. Ціна зшитка 3 зол. Повідомлення й передплату надсилати на адресу: Григорій Микетей, Львів, Вроновська ч. 18.

1644 1—1 *Виділ.*

— **Гетьман Мазепа у Львові.** Від четверга 19. ц. м. висвітлює Кіно Пасаж у пасажі Міколяша (I. пов.) драму на 6 дій п. з. „Гетьман Мазепа“.

З судової салі.

„Тайне товариство в Чесниках“.

Дня 16. червня 1924 підкомісар Гляйн доставив до арештів окр. суду в Бережанах громадян Чесник: 1) Степана Шеремету званого Орловського, 2) Олексу Мрозіцького, 3) Михайла Зазулю, 4) Василя Шеремету ученика 5 класи гімн., 5) Степана Шеремету званого Балая, 6) Семка Гривнака, 7) Михайла Несторка під замітом злочину головної зради, поповненого через те, що з кінцем 1923 р. і в перших місяцях 1924 р. заснували в Чесниках тайний гурток УСДП., представляючи як доказ їх вини список членів гуртка, легітимації та книжки як: „Комуністичний манїфест“, „Комуністичний процес“, „Засади комунізму“ і часопис „Землю і Волю“. Підсудні просиділи у слідчім арешті 5 місяців до дня 8. XI. 1924. Їм вручено акт обвинувачення в напрямі провини приналежности і заснування тайних стовариш(е)нь з § 285, 286 і 287 зк. Акт обвинувачення спирався на зізнаннях свідків о. Евгена Вітошинського пароха і Миколи Ромаха, управителя школи з Чесник. Дня 11 березня 1925 всі підсудні явилися на розправі перед окружним судом як звичайним трибуналом в Бережанах. Висліди розправи виказали, що підсудні в серпні 1923 р. заснували в Чесниках гурток УСДП., вплатили членські вкладки і зложили даток на пресовий фонд, на політичних вязнів, а поза тим зібрали у селі збіжжя, завезли до млина, змололи, а муку передали сімї Михайла Камінського, що примирала з голоду. Крім того рішили одному з бідних купити корову, а Степанові Пастернакові збірною працею виставити стодолу. Тим замірам членів гуртка УСДП. перешкодив несподіваний арешт. Свідки ствердили, що члени гуртка, йдучи за традицією своїх батьків в Чесниках, котрі ще перед війною заснували нестатутове товариство взаємної допомоги бідним в селі при вкладці 2 К від члена на 150 зготовзних членів дійсно доконали великих діл, хотіли мою своїх батьків зреалізувати при гуртку УСДП. Гурток УСДП. істнував від серпня 1923 до 27/I 1924, в котрім то дні підсудні одержавши вістку про поліційне припинення діяльности Секретаріяту УСДП. у Львові, самі свій гурток в Чесниках зліквідували, та постановили лише як члени читальні „Просвіти“ в Чесниках дальше продовжувати свою гуманітарну діяльність.

Свідки о. Вітошинський і Микола Ромах змінили свої обтяжуючі зізнання в той спосіб, що про істнування гуртка УСДП. в Чесниках довідалися щойно на весну 1924 р. вже по зліквідуванню гуртка на місці Редемптористів з Чесниках, котрі на членів бувшого гуртка кидали прокльони. Свідок Микола Ромах, новообраний голова Взаїмної Учительської Помочі в Рогатині, як це годиться модерному управителеві школи, зізнавав по польськи. Свідок підкомісар Гляйн на питання оборони, чи відомо йому, що заквестіоновані ним у підсудних книжки та часописи переглянені і пропущені львівською цензурою, відповів: так. На питання оборони, чи знаний йому розпорядок міністра внутрішних справ з дня 17/II. 1920 Ч. 215/L., в котрім міністер виясняє, що політичні партії як організми зі специфічною метою і структурою не підлягають примусовій легалізації і не підпадають під поняття стовариш(е)нь або союзів в розумінню закона з дня 6/I. 1919, відповів, що такий розпорядок йому відомий і що той розпорядок він читав у старостві в Рогатині в р. 1920. На питання оборони, чому знаючи про той розпорядок і знаючи, що на основі того розпорядку гурток У. С. Д. П. істнує законно, запроторив невинних людей до арешту, відповів, що поставив їх і потягнув до карної відвічальности за те, що про істнування гуртка йому нічого не сказали. На питання оборони, чи відомо свідкові те, що партійний гурток УСДП в Чесниках явно оповістив в часописі „Земля і Воля“, що в Чесниках заложено гурток УСДП, відповів дословно: „Zemli i Woli“ nie czytałem, jej nie prenumerowałem, gdyż nie jestem komunista“. Після кількагодинної розправи, промови прокуратора і оборонця трибунал виголосив присуд, котрий підсудних з виїмком Степана Шеремети званого Орловського, звільнено від вини і кари, приймаючи, що гурток УСДП. в Чесниках від дня 26. червня 1923 до дня 27. січня 1924 на основі обовязуючих законів істнував законно. Степана Шеремету зв. Орловського признано винним провини з §§ 285 286 з) з. к. і засуджено його на три місяці арешту, котру то кару сконсумовано відбутим слідчим арештом, приймаючи в вину засудженого те, що у власноручній його нотатці знайдено записку: „Відновити читальню і зорганізуватись під фірмою читальні“. Засуджений зголосив жалобу нважности. Всіх підсудних боронив д-р Мих. Вахідний.

Зі спорту.

Бокс.

Бокс — це рід спорту у нас майже зовсім невідомий, а вправляють його лише одиниці, яких на пальцях можнаб почислити, та й ті привезли його по більшій части зза кордону. Сильний розвій боксу на міжнародній арені зазначується доперва після світової війни: на олімпійських ігрищах стрічаємо його щойно в 1920 р. в Антверпії. В західних краях Европи, а особливо за океаном, бокс дійшов сьогодня до небувалого розвиту, а в Америці є одним з найбільш люблених спортів. Під впливом инших націй, особливо наших найблизших сусідів, начинає находити і серед наших спортовців щораз більше прихильників.

Дуже часто (особливо у нас) можна стрінутись з закидами, що бокс — це ординарна і брутальна боротьба пястуками, яка не є ані естетична, ані приємна, ані здорова. На мою думку так казати може лише той, хто боксу ніколи не бачив, ним не цікавився, а знає про нього лише десь з ілюстрацій в часописах, чи з подібних джерел.

Бокс є спортом par excellence мужеським. Слід його поділити передусім на дві частини: тренінговий і змаговий. Бокс тренінговий дозволяє нам використати всі його прикмети без боротьби з противником. Коли хтось не має до неї охоти, може вправляти ріжні вступні вправи, як вправи линвоюками і т. п., дальше вправляти удари в punching-ball, або спеціяльний мішок, а врешті вправляти також з противником, але таким робом, що про кождий рух повідомляється його згори, а він вже відповідно заслонений приймає удар.

В такій тренінговій формі управлюваний бокс є вправою дуже вартісною, далекою від всякої брутальности і є доступний для кожної пересічної одиниці. Бокс змаговий є вже острійшою формою тому, що тут діло йде вже про побіду над противником, а тим самим про влучні удари у вітповідні місця; вправляти його і брати участь у змаганях можуть лише люде добре збудовані і здорові, яких серце й легені є без закиду. Крім того вимагає він ще великих здібностей в цім напрямі. Вкінці й сама боротьба, коли ведеться з великих і мягких рукавицях, не є так брутальною і страшною, як може комусь здалека видаватися. Хто близше пригляється, прийде напевно до цього переконання.

Бокс, як і кождий инший рід спорту впливає дуже корисно на фізичний розвій даної вправляючої одиниці: ця гра обхоплює майже цілу мускулатуру. Мязи ніг працюють дуже сильно при найріжнороднійших скоках, відскоках, випадах; рамена, які мусять задавати ріжні удари, видержувати і відбивати удари противника, працюють також так інтензивно, як в жаднім иншім спорті. Надзвичайно ріжнородною є праця кадовба — скількиж рухів мусить він виконати в часі боротьби, щоби устерегтись перед нападами противника, або добратись до нього! Рівнож розвиває бокс легені і серце. Вкінці виробляє бокс елястичність і гнучкість суставів.

Крім цих прикмет фізичного характеру виробляє бокс відвагу, певність себе та енергію і силу волі в більшім ступні, ніж котрий инший рід спорту, а також здібність координації і скорість реакції. На акцію противника реагуй моментально — цього вчить бокс. А всі ці прикмети такі потрібні нам!

Саму техніку боксу і спосіб ведення змагань тяжко описувати тут, але хто цим цікавиться, матиме рідку нагоду побачити таку боротьбу в боксі на Спортовім вечері 25. ц. м. Р—ч.

✝ Посмертні згадки.

Степан Любомір Паньківський, учитель в Більчи, помер несподівано 24. лютого ц. р. в 30 р. життя. Покійний — старший син місцевого пароха о. Іларія Паньківського, бувшого віцеректора духовної семинарії у Львові — по скінченню гімназії, покликаний в 1914 р. до війська повнив службу як поручник артилерії цілий час світової війни на італійськім та румунськім фронті. Після перевороту брав уділ в боях на хирівськім відтинку аж до переходу хирівської групи за Карпати. В 1922 р. вернув домів, доповнив семінар. матуру та учителював в Більчи, де за недовгий час своєї праці здобув собі пошану та симпатію місцевого селянства. Воєнна служба та перебування в таборі знищили його здоровля та передчасно загнали в могилу. — В покійнім стратив батько в короткім часі вже другого та останнього сина. 1640 1—1

Агнішка Шараневич, вдова по учителю, померла дня 18. березня 1925 р. в домі свого сина о. Михайла в Порчині, пережевши 76 літ. Вічна їй память! 1645 1—1

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський Хор Д. Котка.
Середа 25.III. м. Самбір.
Четвер 26.III. м. Самбір.
Субота 28.III. м. Сянік.
Неділя 29.III. м. Сянік. 1230 1—?

На „Рідну Школу“ зложили в зотих: ВП. Данило Щербина, бандурист 16·45, як 10 прц. доходу з концертів в дівочому семинари УПТ-ва та в гімназії СС. Василіянок у Львові; Всеч. о. М. Зінкевич, парох Сокодів 5, як непринятий гонорар від Т-ва „Дністер“ за оцінення шкоди І. Лущака. ВП. Жертводавцям щира подяка. — **Головна Управа УПТ-ва.**
1647 1—1

Пригадуємо, що Загальні Збори священичої коопер. „ВЛАСНА ДОПОМОГА“ відбудуться у Львові в четвер дня 2.IV. ц. р. о год. 3. попол. в льокалі Т-ва „Сила“, вул. Краківська 17. 1641 1—1

Дрібні оголошення.

СКЛЕП з трафікою, всі будинки та два морґи землі першої кляси на продаж. Ціна 6.000 зол. Зголошення Медвичі п. Кульків Кавда Прокіп. 1629 2—2

МАЛІ парцелі при Кульпарківській дорозі до прозання. Відомість: д-р Ст. Шухевич, Чарнецького ч. 24. II. п. 1636 2-2

НЕГАЙНО пошукується інструктора на село до ученика II. кл. гімн. Зголошення з услівями слати до парохіяльного уряду в Рівчицях п. Медвичі коло Дрогобича. 1646 1—4

КОНЦИПІЄНТА початкуючого або з практикою прийме сейчас адвокат д-р Степан Баран в Тернополі, вул. Тарновського ч. 6. Б. 1638 1—3

НЕГАЙНО на продаж бławатний склеп в середмістю Львова за ціну товарів і уряджения. Зголошення під „Виїзд“ до Адміністрації „Діла“. 1643 1—4

ПОШУКУЮ панни, доброї учительки (зрекзованої), яка приготовила би ученика 4 кл. народ. до гімназії. Прошу умови листовно. Зголошення залал до парохіяльного уряду Ліщини почта Стрілиска Нов. 1630 1—3

Присилайте передплату!

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає

Конкурс.

Повітовий Союз кооператив в Копичинцях оголошує конкурс на посаду повітового агронома. Вимагається висше рільниче образування і рекомендації українських кооперативних установ. Посада до обняття сейчас. Услівя після умови.
1633 2—2 **Управа.**

Конкурс.

В порозумінні з Головною Управою УПТ. розписується конкурс на учительську силу (жінку) при вірдецій школі жіночій від вересня н. р. Вимагана повна кваліфікація і практика. Учительки з вадловою іспитом, курсом руханки або робіт мають першенство. Платня як в державних школах. Подання вносити до Дирекції прив. української жіночої семинарії в Самборі. — **Виділ Кружка УПТ.**
1634 2—2

Загальні Збори

кооперативи „УКРАЇНСЬКА КАСА“ для торговлі і промислу в Долині відбудуться в неділю дня 29. березня 1925 о год. 14. попол. в будинку гімназії з таким порядком: 1) відчитання протоколу, 2) вибір одного члена Надзірної Ради, 3) Вибір Управи, 4) Внесення. В разі неприсутности вимаганого числа членів відбудуться збори того самого дня, в тім самім льокалі, з тимсамим порядком о годину пізнійше. **Надзірна Рада.**
1642 1—2

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає О. Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.